

Pásztor Ádám: az emberi kapcsolatokra mindig szükség lesz

Létrehozás: 05/20/2025 - 13:33

Szerző: Melano

 [1]

2025. május 15-én mutatták be a Pinceszínházban A baba című kétszemélyes kamaradarabot – ez az este nemcsak a nézők, hanem a rendező, Pásztor Ádám számára is különleges pillanat volt.

Ez volt ugyanis az első alkalom, hogy nem színészként, hanem rendezőként állt egy színházi produkció élére. Mit tennél, ha a tökéletes társad nem hús-vér ember lenne? Miro Gavran lebilincselő és humoros drámája a modern kapcsolatok bonyolultságáról és az emberi érzelmek kiszámíthatatlanságáról mesél. A Tehátrum Színházszótér produkciója több szempontból is formabontó, mégis mélyen emberi – és az előadás mögötti történet legalább annyira izgalmas, mint maga a darab. Erről beszélgettünk a bemutató után néhány nappal Pásztor Ádámmal, A baba című előadás rendezőjével.

Hogy kerültél a rendezői székbe? Ez elég nagy váltás színészként.

Teljesen váratlanul jött a lehetőség. Tavaly év végén keresett meg Papp Orsi, a Tehátrum vezetője, hogy van egy kétszemélyes darabjuk, amit szeretnének színpadra vinni, de nehézséget jelent, hogy a színészeknek közben rendezniük is kellene magukat. Felmerült, hogy segítenék rendezőként – és igent mondtam. Egyébként az egész kapcsolat egy kis szövevényes úton jött létre: Orsi az unokatestvére révén talált rám, aki épp a feleségem kollégája. Mondhatni, a sors keze...

Milyen érzés volt a rendezői székben lenni? Nem hiányzott a színpad közben?

Furcsa volt, de nem rossz értelemben. Inkább kíváncsi voltam arra, hogy mit hoz ki belőlem egy ilyen helyzet. Régóta motoszkált bennem, hogy egyszer kipróbálnám ezt az oldalt is, de sosem gondoltam volna, hogy ilyen hamar eljön. Szóval amikor tudatosult, hogy most nem játszom, hanem rendezek – izgalmas volt. Új szerepkör, új felelősség.

Milyen volt vezetni az első próbát? Volt benned bármilyen félelem?

Meglepő módon nem. Valahogy ösztönösen jöttek a dolgok, és ebben nagy szerepe volt annak, hogy a színészek – Papp Orsolya és Bebők Szabolcs – az első pillanattól kezdve elfogadtak és nyitottak voltak. Ez óriási biztonságot adott.

Hogyan dolgoztatok? Milyen munkamódszered volt a próbafolyamat alatt?

Az időnk elég szűkös volt – heti egy-két alkalommal tudtunk próbálni, szóval minden alkalmat ki kellett használni. Jelenetről jelenetre haladtunk, mindig azt néztük, hogyan épülnek bele az egyes alkotóelemek a teljes előadás ívébe. Színészként is abban hiszek, hogy akkor lehet jól dolgozni, ha pontosan tudom, mit miért csinálok. Rendezőként is így közelítettem: próbáltam ezt a fajta gondolkodást átadni a színészeknek.

A Tehátrum csapata nem hivatásos színészekből áll, mégis rendkívül profi benyomást keltettek. Látszott rajtuk, hogy nagy szeretettel vannak ah előadás iránt. Milyen volt velük a közös munka, hogyan hatott ez a próbák légkörére és az alkotói folyamatra?

Nagyon inspiráló volt a közös munka. Két színésszel dolgoztam közvetlenül, de a premieren ott volt az egész csapat. Egy összetartó, lelkes közösséget ismertem meg bennük. Bár igaz, hogy nem ez a fő hivatásuk, elképesztő alázattal és fegyelemmel álltak hozzá a munkához. Ez számomra is megerősítő élmény volt, mert azt mutatta meg, hogy a szenvedély és az elkötelezettség sokszor fontosabb, mint a „hivatalos” státusz.

Volt olyan pont, amikor úgy érezted, szívesen felmennél a színpadra a rendezői szék helyett?

Nem igazán. Nyilván van bennem egy belső színész, aki mindig ott figyel, de ez most másfajta örömet adott. Teljesen lekötött, hogy másokon keresztül, kívülről építhetek fel egy előadást. Ráadásul láttam rajtuk, mennyire élvezik, amit csinálnak – ez nekem is boldogság volt.

Majd elérkezett a bemutató napja. Az hogy telt számodra?

Nagyon vártam. Leginkább arra voltam kíváncsi, hogyan reagál majd a közönség. Szerencsére minden visszajelzés pozitív volt – és az volt az igazi jutalom, amikor hallottam a nézőtérrel, hogy veszik a poénokat, nevetnek, majd hirtelen elcsendesednek, és figyelnek, benne vannak. Ez az, amiért érdemes csinálni.

Volt olyan pillanat az előadásban, amit sosem fogsz elfelejteni?

Igen, amikor láttam a színészeket a felszabadultságot. Hogy tényleg jól érzik magukat a színpadon, és még ha valami baki is történt, nem estek ki a szerepből. Ez szerintem egy előadásnál mindig a siker egyik biztos jele.

Mit viszel magaddal erről az utazásról – magadról, a színházról?

Még friss az élmény, de számos dolgot tanultam. Próbáltam úgy viselkedni, mint amilyen rendezőt én is színészként szívesen követnék: aki figyel, aki tudja, mikor kell elengedni egy jelenetet, és mikor kell még csiszolni rajta. És egy dologban biztos vagyok: nem kell hatalmas technikai háttér ahhoz, hogy működjön egy előadás. Néhány takarófal, egy kis kreativitás, és máris lehet valami különlegeset csinálni – ha megvan benne az emberi tartalom. Újra igazolást nyert bennem, hogy jó dolog bízni a folyamatban. És abban, hogy a színház mindig az emberről szól. Lehet bármilyen világ körülöttünk – digitális, mesterséges, felgyorsult – az emberi kapcsolatokra mindig szükség lesz. Talán még jobban is, mint valaha.

Aki ott volt május 15-én a Pinceszínházban, valószínűleg pontosan érzi, miről beszél Ádám. A baba nemcsak egy új előadás, hanem egy új színházi nézőpont megszületése is – rendezőként, de ugyanazzal a szenvedéllyel, amit eddig a színpadon láthattunk tőle.

Szöveg: Farkas Kitti

Képek: Szepesi Dávid

Tags:

[színház](#) [2]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/pasztor_adam_az_emberi_kapcsolatokra_mindig_szukseg_lesz

Hivatkozások

[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/a_baba_proba_1.jpg

[2] <https://www.melano.hu/tags/szinhasz>